

SEMBRAR EN EL TEMPS LLAVORS DE POESIA
Isidor Cònsul

Feliu Formosa, Al llarg de tota una impaciència. Edicions 62.
Barcelona, 1994.

He estat sempre lector, em penso que atent, de la poesia de Feliu Formosa i, quan he pogut, he anat a l'encontre dels primers poemes publicats a l'Antologia poètica universitària, 1952-1956 (1956) que pagaven penyora de vinculació als esquemes del realisme històric. Tot i això, passaren setze anys fins a la sortida, el 1973, dels dos primers reculls poètics, Albes breus a les mans i Llibre de les meditacions. Aquest parèntesi de silencis crec que s'ha d'interpretar com un gest de ruptura amb els primers cànons estètics i, alhora, com l'assentament d'un procés de poetització més interioritzat, que s'acomboiava en els eixos d'una cultura ben nodrida i un cert realisme existencial.

El poeta de 1973 no s'allunyava gaire de l'òrbita de Gabriel Ferrater i de Cesare Pavese, com demostra el fet que els dediqui Llibre de les meditacions. Amb el pas del temps la veu de Feliu Formosa s'havia modulada més greu i interrogativa, amb tendència a reflexionar sobre la mort i la fatalitat del destí humà. De passada, iniciava un acostament al món poètic de Vinyoli i a la tradició de la lírica alemanya des de Hölderlin a Trakl. El 1974, la mort de la seva esposa obrí la profunda crisi que es pot seguir a les pàgines del dietari El present vulnerable (1980), en els poemes visionaris de Raval (1975) i a Cançoner (1976), llibre escrit des de la perplexitat i com un assaig d'interpretació de l'absurditat de la mort. A Llibre de viatges (1978), amb un punt de perspectiva, introduí elements d'activitat subconscient que suposaven l'inici

d'una reconstrucció a partir del caos i des del buit. Un recomençament que Semblança (1986) accentuà per la via amorosa, rera el model de la poesia de Pedro Salinas, i que, a Per Puck (1992) i a Impasse (1992), han concretat una reflexió lírica sobre el món de l'art. En el primer cas sobre els topants del teatre i l'altre a l'entorn d'artistes afins, generalment plàstics. I deixo al marge d'aquest apuntament el doble exercici a quatre mans amb Joan Cases, Amb efecte (1987) i Pols de retrovisor (1989).

Des d'aquesta perspectiva de conjunt, trobo que el darrer lliurament, Al llarg de tota una impaciència, es configura com un volum de síntesi i, possiblement, el poemari més personal i serè de Feliu Formosa. Amb un esforç de continguda concentració, el poeta ressegueix i intensifica temes transitats en reculls anteriors, medita sobre la mort, converteix en poema les impressions de lectura, dibuixa en els versos la llum que neix d'una proposta plàstica o la gràcia que sura d'una ballarina inaccessible. Alhora, reflexiona sobre la mateixa essència de la llengua i de la poesia, i juga a captar la poeticitat de l'instant forçant l'idioma fins a qüestionar-ne l'essència. Se sap intrús dins de Babel i, visionari com un vell profeta, veu que els sécs del poema poden sortir a la impensada de la mateixa manera que surt Venus soterrada fent un clot a la sorra. Per la mateixa raó, aigua avall per la pell de la poesia, el poeta potser no pot fer altra cosa que sembrar, en el temps, llavors de poesia.

Isidor Cònsul